

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A korhadt küszöb**

1. A korhadt küszöb

Mirella

A gázló túloldalán sűrű, nyirkos fenyves fogadja őket. A víz lemosta a szekér kerekeire tapadt sár nagyját, így a mozaikszerűen kiterülő száraz lombkorona alatt alig hagynak látható nyomot. Borda feszülten méregeti a fák közötti sötétséget, keze a kés nyelén pihen, míg Mirella nesztelenül int neki a megállóért. Elérték a kis tisztás szélét, ahol a fák mögött egy félhomályba burkolózó, magányos ház körvonalai bontakoznak ki.

– Megvagyunk – suttogja Mirella, miközben óvatosan a szekér platója felé lép. A nedves szoknya hidegen tapad a lábára, de ügyet sem vet rá. – Figyelj, Borda, amíg meg nem bizonyosodunk, hogy üres a porta.

A ház elhagyatottnak tűnik, ablakai sötéten tátonganak a holdfényben. Mirella óvatosan félrehúzza a nehéz, átázott ponyvát. A deszkák alatti szűk zugban egy remegő, kormos arcú kisfiú gubbaszt, tágra nyílt szemekkel figyelve a mozdulatait.

– Nincs semmi baj, kisapám, túljártunk a hajdúk eszén – mondja Mirella halkan, és meleg, biztató mosolyt villant rá, miközben kinyújtja felé a kezét. – Gyere ki, a vadvízen már biztonságban átjutottunk.

A gyermek megkönnyebbülten sóhajtva ragadja meg Mirella kezét, és előmászik a sötét búvóhelyről. Borda egy pillanatra elengedi a fegyverét, és szótlanul felsegíti a fiút a puhább talajra, ám tekintete hamar visszatér a sötét ablakokra. A ház néma csendben várja őket.